

18. fejezet

A fák között szél süvített, mikor Yasuhiko végre megtalálta a tanuki rejtekének nyomát. Már éppen közelebb lépett volna, amikor árnyak mozdultak körülötte. A föld megremegett, és démoni harcosok tucatjai váltak ki a sötétből, vörös szemeik fenyegetően izzottak.

– Herceg... – mordult az egyik, acélfegyverét megemelve. – A lázadás nevében most véget ér a hatalmad! – a hangja úgy csengett, mint rozsdás lánc a kövön.

– Gyertek, ha mertek! – felelt gúnyos mosollyal Yasuhiko.

Szemei aranyló fényben villantak, kardja előcsusszant a hüvelyéből. Egyetlen mozdulat, s az első démon már holtan rogyott a porba. A harc vadul tombolt: minden csapás szikrákat szórt a holdfényben, Yasuhiko mozdulatai gyorsak és elegánsak voltak, szinte táncszerűek – de minden lépés halált hozott.

– Fogjátok el! – üvöltötte valaki hátulról.

– Az emberlány miatt meginogott!

A szó, emberlány, mint éles kés hasította ketté a levegőt. Yasuhiko megtorpant egy pillanatra. Ez a rövid kihagyás elég volt: egy penge oldalról felhasította a testét. Vér spriccelt, a fájdalom villámként szaladt végig rajta.

– Méreg volt benne... – vigyorgott egy vörös szarvú démon, nyelvével nyalogatva a pengét.

Yasuhiko térdre rogyott, majd fogait összeszorítva felpattant. Kardja helyett most lángok robbantak ki az ujjából. Fény és tűz borította be az erdőt. Ordítva söpört végig rajtuk: a legtöbb démon porrá égett, csak néhány tudott elmenekülni.

A herceg tántorogva indult vissza a rezidenciára. Minden lépése súlyosabb lett, a holdfény csak halványan világította meg sápadt arcát, hosszú haját vér pettyezte. A bejáraton átlépve alig állt a lábán.

Épp ekkor ért fel a folyosóra Hoshiko, az Itsukanével töltött séta után. Megdermedt, amikor meglátta: Yasuhiko fálnak dőlve, zihálva, ruháját átitatta a vér.

– Y–Yasuhiko! – szaladt volna hozzá, de a férfi intett.

– Semmi... baj – préselte ki fogai közül. – Menj a szobádba.

Hoshiko nem mozdult, csak remegve állt. Yasuhiko végül saját szobájába vánszorgott, és rácsapta az ajtót.

Odabent levetette felső ruháját, s keserű szisszenéssel nekilátott a seb tisztításának. A vízbe csepegő vér sercegve oldódott, minden mozdulatnál arca fájdalomtól torzult.

– Átkozott férgek... – morogta elfojtott dühvel. – Legközelebb mind elpusztulnak.

Hoshiko halkan az ajtóhoz lopódzott. Belülről morgásokat, fájdalmas nyögéseket hallott. Szíve összeszorult. Ez a férfi, aki mindig olyan hidegnek és erősnek tűnt... most egyedül, gyengén küzdött a sebeivel.

A lány keze a kilincsre siklott. Nem nyitotta ki – még nem. Csak ott állt, a sötét folyosón. Odabentről újabb halk szisszenés hallatszott, majd a víz csobbanása. Hoshiko mellkasa szorított – nem bírta tovább. Lassan lenyomta a kilincset, és belépett.

A szoba félhomályban úszott. Yasuhiko a földön ült, hátát a falnak vetve. Testét vér és verejték borította, hosszú, hófehér haja kibomlott, sötét selyemként tapadt az arcára és a mellkasára.

Hoshiko szeme elkerekedett: így még soha nem látta őt. A rideg álarc helyén most egy sebezhető, halálosan kimerült férfi ült előtte.

– Mondtam... menj innen – szólalt meg rekedten Yasuhiko. A hangja erőtlen volt, de még mindig próbált parancsolni.

– Nem hagylak így magadra – felelte Hoshiko, odalépve hozzá. Letérdelt, ujjai bizonytalanul nyúltak a seb felé, majd visszahúzta. – Nem tudom, mit kell tennem... de nem maradhatok tétlenül. Szólok Azuminak!

Már épp felállt volna, mikor Yasuhiko hirtelen megragadta a csuklóját. A mozdulat gyenge volt, mégis határozott.

– Ne. – A tekintete a lányéba fűrődött: tiltás, de nem parancs. Inkább könyörgő figyelmeztetés.

– Ne szólj neki.

Hoshiko megnedvesített egy kendőt, és óvatosan letörölte a vért a sebből. Yasuhiko szisszent, de nem mozdult. Minden érintésnél érezte a férfi forró bőrét, a láz lassan elemésztette.

– Miért nem kértél segítséget? – suttogta Hoshiko. – Miért vagy mindig ilyen makacs?

Yasuhiko lassan kinyitotta a szemét. Aranyló pillantásában most először nem volt gúny, sem ridegség – csak őszinte fáradtság.

– Mert... ez az én sorsom – felelte halkán. – Nem a tiéd.

Hoshiko szeme megtelt könnyel, de nem sírt. Közelebb hajolt, hangja remegett.

– Akkor hadd osztozzak rajta. Legalább most.

A szoba csendjét csak a szél nesze és Yasuhiko szakadozott lélegzete törte meg.

– Segíts... – szólalt meg végül. – Az ágyhoz.

Hoshiko a nyaka mögé csúsztatta a kezét, és minden erejét összeszedve húzta talpra. Yasuhiko még rendelkezett annyi erővel, hogy megtartsa magát, így együtt botorkáltak az ágyig. A lány lefektette, betekarta, majd kezét a homlokára tette.

– Lángolsz... – szaladt ki a száján. – Gyorsan hozok valamit a lázra.

– A méreg... – préselte ki a szavakat a démonherceg. – Ki kell vonni... különben...

Hoshiko szíve a torkában dobogott.

– Hogyan? Mit tegyek?

– A kertben... van egy növény. Ezüst levelei vannak... fényt árasztanak. A leveleket... zúzd péppé... és kend a sebre...

– Yasuhiko! – szölongatta kétségbeesetten, de a férfi szemei lecsukódtak.

Hoshiko kirohant a kertbe. Könnyeit folytatta, de nem törölte le őket, csak kereste-leste a virágokat.

– Ezüstös... fénylik... – motyogta zihálva. – Meg kell találnom... meg kell...

Végül megpillantotta a bokrot, amely halványan derengve világított az éjszakában. Letépett belőle, s rohanva a konyhába zúzta péppé, majd visszatért Yasuhikóhoz.

Remegő kézzel kente a sebre a gyógyírt, miközben a férfi mozdulatlanul feküdt, szemei csukva. Hoshiko térdre rogyott az ágy mellett, kezét szorosan Yasuhikóéra fonta.

– Elkéstem... – suttogta elcsukló hangon. – Ha ügyesebb lettem volna... Sajnálom...

Könnye a takarót áztatták. Aztán hirtelen egy gyenge kéz simított végig a haján. Hoshiko felkapta a fejét.

– Köszönöm... – szólalt meg Yasuhiko erőtlenül, de ajkán halvány mosoly derengett.

Hoshiko nem mozdult el az éjszaka folyamán. Először csak a férfi kezét szorította, mintha attól félne, ha elengedi, Yasuhiko örökre eltűnik mellőle. Aztán ahogy a fáradtság legyűrte, fejét lassan az ágy szélére hajtotta, karját a takarón pihentetve.

A szoba csendje békés lett. A méreg lassan hatástalanodott. A fénylő növény ereje küzdött a sötét anyaggal Yasuhiko testében. A férfi láza még égetett, de lélegzete már egyenletesebbé vált. Még így, félálomban is érezte a mellette ülő lány jelenlétét. Valami furcsa nyugalmat adott neki, amit rég nem tapasztalt.

A hajnal első fényei lassan szűrődtek be az ablak résein, Yasuhiko már ébren volt. Lassan pislogott, s mikor oldalra fordította fejét, szíve akaratlanul is megdobbant.

Hoshiko aludt mellette. Nem a széken, nem a távolban – a lány az éjszaka során öntudatlanul az ágy széléhez simult, majd lassan, szinte észrevétlenül Yasuhiko oldalához dőlt. Feje a férfi vállán pihent, hosszú tincsei a mellkasára omlottak. Olyan békésen, olyan törekenyen aludt, mintha az egész világ megszűnt volna körülötte.

Yasuhiko egy pillanatra megmerevedett. Rég nem érezte ennyire közel magához senkit. A teste még mindig gyenge volt a méregtől, de a lány közelsége olyan nyugalmat adott neki, amit semmi más. Egy halk sóhaj tört fel belőle, majd lassan felemelte kezét, hogy elhúzza Hoshiko haját az arcából.

Abban a pillanatban a lány megmozdult. Szemei lassan kinyíltak, s mikor észrevette, hol fekszik, arca egy pillanat alatt lángba borult.

– É-én... – kapta el a fejét zavartan. – Ne haragudj! Nem tudom, hogy... hogy kerültem ide...

– Nem kell magyarázkodnod – mondta Yasuhiko halkán, rekedtes hangon. – Te... végig itt voltál mellettem, igaz?

Hoshiko ajkába harapott, és bólintott.

– Nem akartalak magadra hagyni. Félttem... hogy... – nem fejezte be, a szavak elakadtak a torkán.

Yasuhiko elmosolyodott. A mosoly fáradt volt, de őszinte – ritka, szinte soha nem látott kifejezés az arcán.

– Bolond lány – mormolta halkán, és most először nem volt ridegség a hangjában.

Hoshiko el akart húzódní, de mozdulat közben megbotlott a takaróban, és véletlenül a férfi mellkasára esett. Arcuk olyan közel került egymáshoz, hogy érezte Yasuhiko meleg, zaklatott lélegzetét a saját bőrén.

Tág szemekkel nézett fel rá. Yasuhiko ajkán ismét ott bujkált az a jól ismert, gúnyos mosoly.

– Szólj, ha valami... mást is csinálni szeretnél – suttogta játékosan.

Mielőtt Hoshiko reagálhatott volna, Yasuhiko hirtelen felszisszent.

– Baj van? – kapott rögtön észbe a lány.

– A sebemre feküdtél – préselte ki magából a férfi.

Hoshiko azonnal legurult róla, egészen a földre esve.

– Sajnálom! Nagyon fáj?

Yasuhiko hirtelen felnevetett. A nevetés meglepően könnyed volt, tiszta, mint amit még sosem hallott tőle.

– Már meggyógyultam. Én sokkal gyorsabban gyógyulok, mint egy átlagos ember.

Hoshiko döbbenetén nézett fel a földről. Most először látta igazán: Yasuhiko nem csak a félelmetes herceg volt, nem a rideg, hatalmas démon... hanem egy tizenkilenc éves fiú. Egy fiú, aki fáradtan, de őszintén nevetett.

A nevetés betöltötte a szobát, könnyed és tiszta volt, teljesen idegen a férfitől, akit eddig ismert.

Hoshiko maga is nevetni kezdett, hagyta, hogy magával ragadja az a különös, szokatlan pillanat.

Yasuhiko lassan elcsitult, ám ahogy észrevette, hogy a lány is vele nevet, elhallgatott. Szeme aranyló fénnnyel villant, hosszasan rajta pihent a tekintete. Nem mondott semmit, de a pillantásában benne volt minden, amit a szavai sosem engedtek volna kimondani.

Az ajtó hirtelen kivágódott.

– Yasuhiko-sama? – Kuroha lépett be, szemei élesen kutatták a szobát. – Furcsa hangokat hallottam.

– Ahhh... Yasuhiko-sama, mi történt? – Azumi is megjelent mögötte. Tekintete azonnal Hoshikóra, majd Yasuhikóra siklott, és döbbsen meredt rájuk.

Hoshiko arca lángra gyúlt. Egy szó sem jött ki a torkán, csak kapkodva összeszedte magát, és sietve indult az ajtó felé.

– Nekem most... mennem kell! – suttogta, és szinte futva hagyta el a szobát.

Yasuhiko tekintete összeszűkült, szeme hidegen villant Kurohára és Azumira. Nem szólalt meg, de a levegő vibrált körülötte. Figyelmeztetés volt ez: túl sokat láttak.

Azumi gyorsan lesütötte a szemét, Kuroha pedig zavartan köhintett.

– Elnézést... már itt sem vagyunk – motyogta, majd mindketten sietve kihátráltak.

Az ajtó halk kattanása után Yasuhiko mély, lassú sóhajt engedett ki. Egyetlen röpke szempillantásra engedte meg magának a gyengeséget, mielőtt újra rideg álarcát vette volna fel. Hoshiko szinte futva ért a saját szobájába. Gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, hátát neki vetette, és nagyot fűjt. Arca lángolt, keze ösztönösen mellkasára siklott, ahol szíve vadul kalapált.

– Mi történt velem...? – suttogta maga elé, még mindig kipirulva.

Aztán mikor becsukta a szemét, felrémlett előtte Yasuhiko arca – nem rideg, nem fenyegető, hanem az, ahogyan előbb nevetett. Az a tiszta, felszabadult hang, amit még sosem hallott tőle. A gondolatra mosoly húzódott Hoshiko ajkára, és minden félelme egy pillanatra elcsitult.

19. fejezet

Eközben a felső negyed elhagyatott kastélyának sötétebb szárnyában térdre rogyva esdekelt egy démon.

– Bocsáss meg, uram! A démon herceg túl erős... nem tudtuk legyőzni! Én... én még el tudtam menekülni, hogy tudjak jelenteni!

A férfi szeme összeszűkült, majd lassan, szinte nyájas mosollyal hajolt a démonhoz.

– Nem haragszom. Hiszen jól tetted, hogy visszatértél – hangja sima volt, békés, szinte megnyugtató.

A démon arcán megkönnyebbülés suhant át, és már épp fordult volna, hogy távozzon, mikor a férfi hidegen, üvöltve folytatta:

– ...de az olyan férgek, akik elmenekülnek a harc elől, nem élhetnek tovább. Egyetlen mozdulat, és a démon hörögve zuhant össze a kövekre. Vére a hideg padlóra csorgott, amely lassan beszivárgott a repedések közé.

A férfi egyenes tartással állt fölötte, maga a gyilkos cselekedett semmit sem jelentett számára. Vállát a vörös-fekete páncél súlya ropogtatta, mégis olyan volt, mintha az acél is engedelmeskedne a nyers erejének. Hosszú, kócos fekete haja rendezetlenül omlott a vállára, arcát pedig egy mély heg szelte át, – régi árulás és fájdalom emléke.

Szemei vörösén izzottak, miközben a földre rogyott szolgát nézte. Ajkán lassan kúszott fel a mosoly – ragadozó vigyor volt ez, semmi több.

A sötét sarokban megmozdult valami. Egy alak vált ki az árnyékból, magas volt és kecses, de arca teljesen rejtve maradt a félhomályban. Csak a szeme villant meg egy pillanatra – hideg, kiismerhetetlen fény csillogott benne. Hangja lágyan szűrődött elő, mégis olyan volt, mintha fagyos kés élezné a levegőt.

– Látod? Yasuhiko gyenge. A szíve lassan meglágyul... ő nem méltó a hatalomra. Te vagy az, Vörös Harcos. Csak te.

A Vörös Harcos lassan felegyenesedett, ajkán hideg mosoly játszott.

– Tudom. És ha eljön az idő... a világ térdre fog rogyini előttem.